

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 1. de oratione

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

Tractatus de modo & ratione loquendi de rebus spiritualibus.

CVM veritas medium quoddam teneat, errores verò ab eo ad alterum extremum recedant: oportet non solù sentire, sed etiam loqui cum moderatione, non ita res exaggerado, & extollendo, vt ad falsum aliquod extremũ accedere videamur: quã ob rē necesse est nostros admonere errorum, quos aliqui sunt conati proponere & in vulgus inducere sub forma idiomatis spiritualis, & titulo Orationis ac Mortificationis. Nã absque hac admonitione, non ita erunt in loquendo cauti, vt omninò euitent aliquam afflictionem in loquendo cum illorum verbis & phrasibus, qui re ipsa malè sentiūt. Ad quod vniuersim inuenit plurimũ de Deo eiusq; rebus, & spiritualibus exercitijs ita loqui, quemadmodum S. Ecclesia Catholica Romana, eiusq; doctores & Sancti loquũtur, ad tuendã & propugnandã verã humilẽ, & synceram rationem agendi de rebus spiritualibus.

S. I.

DE ORATIONE.

IN PRIMIS non exaggeremus, neque adeò extollamus Orationẽ Mentale, vt vocalẽ silentio omninò inuoluamus; ne videamur tanquã inutile eã præterire; sed potius simul cū mentali eam cõmendemus. Et omninò fugiamus modũ illũ, quo aliqui loquũtur de Orantibus vocaliter, quasi cū quodã contẽptu significetur, eos non habere spiritũ. Quare attendamus, vt cū Orationẽ mentale cõmẽdamus, id fiat terminis cõmuniũ. & vsitatis more SS. tẽperates exaggerationes, nec conficantes

Aa 4

ser-

sermone nostros cum illis, qui nunc exsurrexerunt; nec insinuantes, non posse homines absque mentali oratione vitam ducere, aut in gratia perseverare; neque solam hanc orandi rationem sufficere, ad faciendum aliquem hominem perfectum.

ADDENDUM deinde; Orationem Mentalem non excludere res illas exteriores, quae virtutem promouent: qualia sunt opera charitatis, ieiunia, &c. sed eis potius tanquam fructu suo valde proprio iuari; & ex bono ac feruenti aut remisso eorum usu deprehendi veram esse orationem; aut sub eius specie latere fraudem.

TERTIO, ad hoc Exercitium nominatim valde conducere pias imagines, verba Dei, cōciones, & sanctorum librorum lectionem: quam, quod valde sit necessaria, oportet omnibus, qui de hoc Exercitio agunt, commendare; vnicuique tamen iuxta propriam capacitatem. Simplicibus enim, & qui non cogitant alios docere, sufficit lectio aliquorum librorum piorum, & vulgarium; quantum scilicet ad illorum directionem & pietatem promouendam cum consilio prudentis Confessarii satis esse videatur; magis autem eruditis, & quibus ex Officio incumbit animas docere ac gubernare, magis necessaria est lectio Sanctorum ac Doctorum antiquorum, qui in huiusmodi Exercitijs à Deo fuerunt illustrati: sine qua lectione non posset quis sufficienter esse instructus, ad officium tanti momenti recte praestandum. Et quamvis experientia saepe suppleat defectum lectionis: at sola non sufficit, si lectio omnino desideretur; sicut neque haec sufficeret, si experientia deesset. Et quoniam utraque est valde necessaria: utranque oportet valde commendare.

Q V A R.

QUARTO, cautè agendum esse in persuaden-
dis prolixis orationibus, & nominatim in consti-
tuendo limite, ac termino quarum aut plurium
horarum; aut cum promissione, quod habituri,
aut percepturi sint magnas consolationes: cum
hic non sit præcipuus Orationis finis; sed ipsum
Deum quærere, ei que placere; morumque refor-
mationem per tale medium obtinere. Nec tamen
occultanda illis est doctrinæ Catholicæ veritas,
quæ est ipsius Christi D.N. eiusque Sanctorum in-
finitioni conformis; cum scilicet non propterea
necessariæ occupationes studij, Obedientiæ, aut
Charitatis impediuntur, aut sanitas non læditur,
præstare, orationem producere, ei que quantum
feri poterit incumbere. *Oportet semper orare, ait Luc. 18. 1.*
Christus Dominus noster, & *sine intermissione q- 1. Thess. 5. 17.*
rate, Apostolus. Et secundum hanc doctrinam
Sancti disposuerunt vitam suam. Neque est illis
occultanda veritas promissionis Dei in Scriptu-
ra sua sacra, de gaudijs scilicet, & solatijs, quæ
Deus animabus largitur; & experiri solent, qui
verè, & cum humilitate Deum quærunt, & in fa-
miliari cum eo communicatione perseverant.

QUINTO declarandum est, vniuersim loquē-
do, Orationem non esse tantum pro perfectis; sed
etiam pro imperfectioribus: nec arrogantia tri-
buendum, quod imperfecti aliquid tribuāt Ora-
tioni, & Meditationi, iuxta cuiusque statum: licet
ad contemplationem, quæ vltimus est Orationis
terminus, soli perfecti, & qui mundo sunt corde,
perueniant.

Sexto. In tradenda doctrina de Oratione,
talem discretionem esse adhibendam, vt habeatur

*Lib. 6. Mor.
§. 26.*

tur ratio naturalis talenti, & constitutionis, & status eorum, qui docentur, & aliarum eorum circumstantiarum. Nam (vt S. Gregorius docet) quidam sunt à natura inquieti, & quasi inhabiles, & inepti ad quietem, quam Oratio mentalis requirit. Et tales non debent statim huiusmodi Orationi se tradere; sed actionibus virtutum, vocali Orationi, alijsque deuotionibus, ita vt sensim naturam suam flectant, seque disponant; vt liceat postea ad mentalem ipsam Orationem accedere. Alij sunt naturâ suâ apti ad hoc Exercitium: & hi possunt se in eo occupare. in quibus tamen attendenda etiam est Statuum differentia. Nam valdè occupati actionibus exterioribus, ad quas omninò tenentur: aut non possunt Orationi mentali vacare, aut certè interpolatè, & breui temporis spacio: ac propterea id solum eis est tribuendum, quod ferre commodè possunt; & quod eos iuuet, vt in virtute conseruentur, suisque obligationibus satisfaciant: & idem dicendum est de modo & argumento Orationis illis assignando. Sunt enim quidam naturâ suâ adeò parum apti, vt non possint assurgere ad excelsas valdè considerationes; & alij, apud quos maiorem vim habent considerationes de amore, & alij de timore: & in ytrisque attendendum est, vt eo modo deducantur, quo magis proficere possint: dando operam, vt vniuersim doceantur dirigere suas meditationes ad vitæ & morum reformationem: nec eo solo contenti sint, quòd modum discant de rebus spiritualibus cogitandi; sed simul studeant scire viam, spiritum, & cōscientiæ puritatem adipiscendi per huiusmodi rerum

rerū meditationem: Excitando se ipsos ad magis
 quotidie proficiendum per ipsius Dei gratiam,
 instructionem Orationis, eiusque lumen; ut suis
 superioribus magis obediētes sint; iniuriarum
 ac defectuum proximorum magis tolerātes; cha-
 ritatem in suos & Extraneos magis exercentes;
 studiosi & amatores stationum magis humilium
 & abiectarum; refrānantes propensionem, ac de-
 sideria altiūs ascendendi, & plus apud homines
 valendi; vincentes tristitiam, quod se videant
 apud alios, quasi in obliuione esse, nec tāti ab eis
 fieri, atque cuperent; magis frangant propriam
 voluntatem, ac desideria obtinendi, quidquid
 appetunt, & statim quidem atque illud vellent,
 nam alioquin turbantur, & in verba incompofi-
 ta erumpunt, nisi pro voto eis eueniat. Hoc mo-
 nitum est valde necessarium: eò quod sint multi,
 qui sub prætēxtu prolīxioris occupationis in co-
 gitandis vijs internis, negligunt, aut certè mi-
 nus, quā par esset, contendunt proficere, & re-
 formare se ipsos: quæ est deceptio, & illusio
 manifesta. Ex quo prouenit, ut post multos an-
 nos Orationis sint quasi in initio emendationis
 vitæ. Et magis adhuc cæcitas hæc se prodit,
 quia etiam sic decepti, quieti viuunt, & paca-
 ti, nec internis stimulis vrgentur, sed sibi
 ipsis quasi blandiuntur: cum tamen id alijs of-
 fendiculo sit; cedatque in detrimentum eorum,
 qui, ex ignorantia, cum illis, quasi cum viris spi-
 ritualibus agunt, quos existimant, rectā in vijs ac-
 rebus suis progredi.

Cum quis alteri aperit, quæ in oratione sensit,
 non

non solum non errat, si secretum ab illo exigat: sed potius necesse est illud seruari: nisi cum ijs personis agatur, quæ adiuuare, ac dirigere ipsum possint; aut cum superioribus, quibus, ratione Officij, debet eius conscientia esse aperta, nihil eis occultando, quod alicuius sit momenti; aut quando ob aliquam aliam causam expedire iudicatur, ut aliquid tale, ad maius Dei obsequium, manifestetur.

ADVERTENDVM etiam, quod Dæmon magis horret Orationis Exercitium, eò cum maiori tentationum numero, & grauitate ad orantes accedere, milleque figuras & colores induere, ut nos ab ea retrahat: persuadens sibi, si ab oratione recedamus, etiam à recta vita recedere. Quare nos deferi debet huiusmodi Exercitium, nec superstitiosum iudicari. Sed tradendus est tamen modus, quo debeat se gerere, qui orat, cum tales adfunt tentationes: ita ut non deferens Exercitia sua, Victor contra easdem euadat; & ita se ad has tribulationes ferendas præparet, ac præmuniat, ut non intelligat promitti sibi sensibiles Dæmonum apparitiones: quamuis neque negetur, quod soleat interdum Dominus noster illas permittere in bonum, & vtilitatem suorum Electorum; & simul auxilia, & interiorem lucem dare ad eas tolerandas, & vincendas,